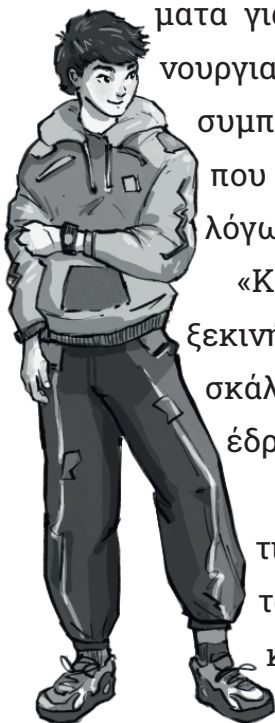

Κεφάλαιο 2

Η πόρτα ανοίγει και ένα αγόρι εμφανίζεται. Με πλατύ χαμόγελο και σταθερό βλέμμα γεμάτο αυτοπεποίθηση κάνει μερικά βήματα για να μπει στην τάξη. Τα ολοκαίνουργια αθλητικά του παπούτσια συμπληρώνουν ένα μοντέρνο ντύσιμο, που δεν περνάει απαρατήρητο, κυρίως λόγω των ακριβών επιλογών του.

«Κάθισε όπου νομίζεις Ντέμη για να ξεκινήσουμε το μάθημα», λέει η δασκάλα καθώς κατευθύνεται προς την έδρα.

Ο Ντέμης ρίχνει μια γρήγορη ματιά στην τάξη. Τα μάτια του σταματάνε στο πρώτο θρανίο όπου κάθεται μόνη της η Κιτράνθη. Ξέρει ότι η θέση αυτή απέναντι

από την έδρα της δασκάλας δεν είναι και πολύ δημοφιλής.

«Μπορώ να κάτσω δίπλα σου;» ρωτάει ευγενικά με το που πλησιάζει.

Η Κιτράνθη χαμογελάει αμήχανα, γνέφοντας καταφατικά με το κεφάλι της. Ο Ντέμης χαιρετάει χαμηλόφωνα τον Μαρκέτο και τον Χαρίτο που κάθονται ακριβώς πίσω και τον κοιτούν αμίλητοι και λίγο σαστισμένοι. Γνωρίζει ότι η επιλογή του να κάτσει στο πρώτο θρανίο και μάλιστα δίπλα σε ένα κορίτσι που βλέπει για πρώτη φορά είναι αν μη τι άλλο τολμηρή. Ίσως και λίγο ενοχλητική για κάποιους απ' ό,τι φαίνεται.

Η πρώτη ώρα μαθήματος κυλάει πάντα γρήγορα.

«Καλά, είδες την παρατήρηση που έκανε ο Ντέμης στην έκθεση της Κιτράνθης;» λέει ο Μαρκέτος στον Χαρίτο καθώς περπατάνε να βγουν στην αυλή με το χτύπημα του κουδουνιού.

«Ναι, πολύ σωστή παρατήρηση και δύσκολο να την εντοπίσεις», απαντάει ο Χαρίτος με ηρεμία σε αντίθεση με τον εντυπωσιασμένο φίλο του.

«Κοίτα να δεις που για πρώτη φορά η έκθεση της φυτουλίτσας μας δεν ήταν τέλεια!»

Η Κιτράνθη ακόμα κάθεεται στο θρανίο της στην τάξη και γράφει κάποιες σημειώσεις. Καθόλου δεν την πείραξε που βρήκε ψεγάδι στην έκθεσή της ο νέος μαθητής. Μπορεί, όπως σχολίασε και η δασκάλα, να είναι κάπως εξεζητημένη η παρατήρησή του, αλλά ήταν σωστή!

Ο Ντέμης με το που χτύπησε το κουδούνι βγήκε από τους πρώτους στην αυλή. Ακολούθησε την παρέα του Λούκου, που πήραν την μπάλα τους και στήθηκαν για ένα γρήγορο ματσάκι ποδοσφαίρου στο μικρό γηπεδάκι.

«Να παίξω και εγώ μαζί σας παιδιά;» ρωτάει τον Λούκο, τον οποίο ξεχωρίζει αμέσως ως αρχηγό.

«Παίζεις ποδόσφαιρο;»

«Ναι!»

«Οκ, θα το δούμε. Να ξέρεις εμείς θέλουμε καλούς παίκτες στο παιχνίδι μας. Ελπίζω να

τα καταφέρεις. Θα είσαι στην ομάδα του Μανού», συμπληρώνει βιαστικά ο Λούκος, αγνοώντας τους μορφασμούς του Μανού που βρίσκεται πίσω από τον Ντέμη. Δείχνει ξεκάθαρα ότι δε θέλει κάποιον που δεν ξέρει στην ομάδα του.

Η Κιτράνθη βγαίνει τελευταία στην αυλή και από μακριά εντοπίζει τους δυο φίλους της. Καθώς πλησιάζει, έντονοι πανηγυρισμοί ακούγονται, κάνοντας όλους στην αυλή να γυρίσουν και να κοιτάξουν.

Ο Μανού και οι συμπαίκτες του τρέχουν προς τον Ντέμη φωνάζοντας ξέφρενα για το γκολ που μόλις πέτυχε. Προηγούνται στο σκορ και ίσως είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό εναντίον της ομάδας του Λούκου!

«Τι έγινε παιδιά;» λέει η Κιτράνθη καθώς σταματάει δίπλα στον Μαρκέτο και τον Χαρίτο.

«Ο Ντέμης έκλεψε την μπάλα από τον Λούκο και σκόραρε!» λέει φανερά εντυπωσιασμένος ο Μαρκέτος.

«Από τον Λούκο;» ρωτάει για επιβεβαίωση η Κιτράνθη. Ακόμα και αυτή γνωρίζει ότι κάτι τέτοιο είναι εξαιρετικά δύσκολο.

Μπορεί βέβαια να συμβεί όταν συμμετέχουν στο

ποδόσφαιρο οι δυο φίλοι της. Τότε ναι, ο Λούκος έχει ένα λόγο να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός. Πρέπει να βάζει όλη την ποδοσφαιρική επιδεξιότητά του για να αποφύγει τον ταχύτατο Χαρίτο και τον ιδιαίτερα αλτικό Μαρκέτο. Αλλά να που συνέβη και σήμερα με τον Ντέμη!

Ντριννν. Το κουδούνι ακούγεται και σηματοδοτεί τη λήξη και της τελευταίας ώρας των μαθημάτων. Είναι η μαγική στιγμή που μετατρέπεται η κούραση των μαθητών σε ζωντάνια, καθώς όλοι ξεχύνονται έξω για να αποχωρήσουν.

Ο Χαρίτος με τον Μαρκέτο περιμένουν στην εξώπορτα της τάξης την Κιτράνθη να μαζέψει τα πράγματά της. Ακόμα και την τελευταία ώρα έχει αστείρευτη ενέργεια για μάθηση.

Καθώς κατευθύνονται στην εξώπορτα του σχολείου συναντούν τον Ντέμη που βγήκε νωρίτερα. Μιλούσε στην Μπελαντόνα και στην παρέα της χαμογελαστός! Και μάλιστα έμοιαζαν και αυτές να χαμογελούν, πράγμα σπάνιο για την κλειστή κοριτσοπαρέα της Μπελαντόνας.

Ο Ντέμης, με το που βλέπει τους τρεις φίλους, χαιρετάει τα κορίτσια και τρέχει προς αυτούς.

«Παιδιά, θα περπατήσετε ή θα σας πάρουν με αμάξι;»

«Θα περπατήσουμε», λέει ο Μαρκέτος, που ήδη ψάχνει το κλειστό κινητό του και μάλλον μηχανικά έσπευσε να απαντήσει.

«Τέλεια! Να έρθω μαζί σας; Δεν έχω κάποιον άλλον και είμαι μόνος».

Ο Μαρκέτος αυτή τη φορά σηκώνει το βλέμμα του και κοιτάζει τον Ντέμη. Μετά γυρίζει και κοιτάζει προς τους φίλους του, μη θέλοντας να απαντήσει βιαστικά για ακόμα μια φορά. Η Κιτράνθη κοιτάει τον Χαρίτο με ένα συγκαταβατικό βλέμμα. Δεν θα της άρεσε να αφήσει μόνο του το συμμαθητή τους, ενώ αυτός τους ζητάει παρέα.

Ο Χαρίτος το αντιλαμβάνεται και γυρίζει προς το Μαρκέτο. Κάνει ένα ελαφρό νεύμα αποδοχής στην πρόταση του Ντέμη.

Του φαίνεται, βέβαια, περίεργο καθώς τόσοι συμμαθητές τους έχουν ήδη περάσει από την εξώπορτα και συνεχίζουν πεζοί προς τα σπίτια τους. Παρόλα

αυτά ο Ντέμης επέλεξε να τους το πει τώρα ενώ θα μπορούσαν να είχαν φύγει όλοι μαζί παρέα από την τάξη.

«Οκ, έλα μαζί μας», απαντάει ο Μαρκέτος.

«Ευχαριστώ! Η αλήθεια είναι ότι μου αρέσει πολύ η παρέα σας και προτίμησα να περιμένω εσάς από το να φύγω με άλλα παιδιά», εξηγεί χαμογελαστός ο Ντέμης.

«Τα προβλήματα στα μαθηματικά δεν είναι και τόσο εύκολα», σκέφτεται μεγαλόφωνα η Κιτράνθη, καθώς περπατάνε όλοι παρέα. Πάντα τα μαθηματικά τη φόβιζαν κάπως.

«Το κλειδί είναι να αντιμετωπίσεις σαν κλάσματα τα δεδομένα της εκφώνησης και μετά να κάνεις τις πράξεις μεταξύ κλασμάτων», απαντάει αμέσως ο Ντέμης.

Η Κιτράνθη τον κοιτάζει παραξενεμένη.

«Τα κοίταξα λίγο βιαστικά την ώρα που η δασκάλα διόρθωνε στον πίνακα μια άσκηση», συμπληρώνει αυτός καθώς αντιλαμβάνεται το απορημένο βλέμμα της.

«Θα το θυμάμαι λοιπόν αυτό!» λέει χαμογελαστή και ολίγον έκπληκτη η Κιτράνθη.

«Το βράδυ θα έχουμε νέο τουρνουά. Αυτή τη φορά δεν θα την πατήσω τόσο εύκολα και η ομάδα μου θα θριαμβεύσει», ανακοινώνει όλο χαρά ο Μαρκέτος, διαβάζοντας τα μηνύματα από τους συμπαίκτες του στο διαδικτυακό παιχνίδι που ηγείται.

«Ποιο παιχνίδι παίζετε;» ρωτάει ο Ντέμης.

«Τις Λεγεώνες των Μαχητών. Είμαστε πολύ καλοί και έχουμε φτάσει στο τέταρτο επίπεδο. Έχεις παίξει ποτέ;»

«Ναι, έχω παίξει. Έχω και εγώ μια ομάδα εκεί».

«Σοβαρά! Για πες όνομα. Μήπως έχουμε κάνει και καμιά μάχη μεταξύ μας;»

«Μπα όχι. Κάνουμε μάχες μόνο με ομάδες του επιπέδου μας και μεγαλύτερες».

«Ναι, ε; Και τι επίπεδο είστε δηλαδή;»

«Στο όγδοο!»

Ο Μαρκέτος κοιτάει με έκπληξη τον Ντέμη. Όλους που ξέρει από το σχολείο είναι στο δικό του επίπεδο ή σε μικρότερο. Αλλά ο Ντέμης είναι στο

όγδοο! Ούτε στο πέμπτο, ούτε στο έκτο. Στο όγδοο!

«Μπορώ να σου μάθω μερικές τεχνικές που αν τις χρησιμοποιήσεις θα έχετε σίγουρες νίκες!»

«Ουαου! Ναι! Αυτό πρέπει να το δούμε άμεσα!»

Ο Ντέμης χαμογελάει και νεύει θετικά. Μετά γυρίζει και κοιτάζει τον Χαρίτο που είναι σιωπηλός. Δε φάνηκε να εντυπωσιάζεται από την αναφορά του για το επίπεδο που έφτασε στο παιχνίδι.

«Χαρίτο, εσύ δεν παίζεις το παιχνίδι αυτό;»

«Μπα όχι...»

«Παίζεις κανένα άλλο παιχνίδι;»

«Ναι, παίζω. Ένα παλιό παιχνίδι με τουβλάκια».

Ο Ντέμης απορεί.

Καλά ποιος παίζει αυτά τα παιχνίδια στις μέρες μας;

Αλλά δεν τα παρατάει. Θέλει να μάθει καλύτερα τον Χαρίτο και τα ενδιαφέροντά του. Συνεχίζει λοιπόν τις ερωτήσεις του.

«Και με τι ασχολείσαι τον ελεύθερο χρόνο σου;»

«Με τον στίβο».

Ο Ντέμης προσπερνάει γρήγορα την αναφορά του Χαρίτου στον αθλητισμό.

«Εκτός αυτού. Δεν κάνεις τίποτα άλλο σαν χόμπι;»

Ο Χαρίτος παραμένει σιωπηλός με το βλέμμα του ευθεία μπροστά.

Ο Ντέμης από δίπλα τον κοιτάζει διαρκώς. Περιμένει να μάθει τι άλλο αρέσει στον Χαρίτο. Δείχνει να τον ενδιαφέρει πολύ μια τέτοια πληροφορία.

«Έχει συναρμολογήσει και προγραμματίσει μόνος του τον Ρόμπι. Ένα φοβερό ρομπότ που έχει στο δωμάτιό του!»

Ο Μαρκέτος προτρέπει ο ίδιος να δώσει περισσότερες πληροφορίες στον Ντέμη μιας και ο φίλος του δεν απαντάει.

Ο Χαρίτος γυρίζει απότομα με βλέμμα γεμάτο απορία προς τον Μαρκέτο.

«Πολύ ενδιαφέρον αυτό. Μπράβο σου!»

Ο Ντέμης εμφανίζεται πολύ ευχαριστημένος με την αποκάλυψη του Μαρκέτου. Μάλλον είναι αυτό που περίμενε να μάθει. Τότε χτυπάει το κινητό που

κρατάει στα χέρια του. Στην οθόνη εμφανίζεται το όνομα του ανθρώπου που καλεί: Θεός Μαξ.

Το βλέμμα του Χαρίτου πέφτει στην οθόνη του κινητού καθώς ο Ντέμης το έφερε μπροστά του πριν το ρίξει βιαστικά στην τσέπη του χωρίς να απαντήσει.

«Παιδιά εδώ θα σας αφήσω. Ευθεία είναι το σπίτι μου. Σας ευχαριστώ πολύ για την παρέα και θα τα πούμε αύριο στο σχολείο».

Ο Μαρκέτος βγάζει το δικό του κινητό καθώς βιάζεται να ενημερώσει την ομάδα του για τα νέα.

Η Κιτράνθη κοιτάζει τον Χαρίτο που δείχνει σκεφτικός.

«Δεν συμπαθείς πολύ τον Ντέμη, ε;»

Εκείνος γυρίζει προς το μέρος της καθώς η φωνή της φίλης του τον βγάζει από τις σκέψεις του. Για κάποιο λόγο στο μυαλό του τριγυρίζουν εικόνες από την προηγούμενη άνοιξη και την περιπέτεια που έζησαν κατά τη συνάντησή τους με τον περίεργο εκείνο επιχειρηματία.

«Όχι, δεν είναι κάτι τέτοιο. Μια χαρά παιδί δείχνει και πολύ κοινωνικό μάλιστα. Απλά δεν μπορώ να βγάλω συμπεράσματα βιαστικά, ειδικά όταν δεν

ξέρω τίποτα για τον άλλο».

Η Κιτράνθη προσέχει την κάθε λέξη που λέει ο φίλος της. Είναι εντελώς λογικές οι επιφυλάξεις που διατυπώνει.

Τώρα και η ίδια το βλέπει καθαρά. Δεν ξέρουν τίποτα για τον Ντέμη. Αυτός με ένα σωρό ερωτήσεις έμαθε πολλά για αυτούς, αλλά δεν τους είπε τίποτα για τον εαυτό του.

Αλλά έχουν καιρό. Την επόμενη μέρα στο σχολείο μπορεί να τους πει και αυτός για τα δικά του ενδιαφέροντα.